

Samen kerken!

Jullie zijn mijn handen

Toen ik op de lagere school zat dacht ik dat ik eigenlijk alleen maar hoefde te bidden om iets voor elkaar te krijgen. Of de godsdienstleraar het inderdaad zo had verteld, of dat het mijn eigen interpretatie was weet ik niet meer. Waarschijnlijk dat laatste want het leven van een kind kan er soms eenvoudig uit zien. Gaandeweg ben ik er achter gekomen dat bidden alleen niet voldoende is. Sterker nog je zult zelf, als instrument van God, in actie moeten komen als er iets moet veranderen of iets in gang moet worden gezet. En dan hoop je dat je daarbij de nodige inspiratie mag ontvangen zodat je het goede doet en het kwade achterwege laat. Dat de mens niet altijd de keuze maakt voor het goede wordt je helaas maar al te duidelijk door allerlei ontwikkelingen om ons heen, niet in de laatste plaats in Oekraïne en het Midden Oosten, waar groeperingen duidelijk kiezen voor het kwade, voor het duivelse in de mens. Zo af en toe krijg ik via de e-mail of facebook een verhaal doorgestuurd wat me opnieuw hierover aan het denken zet. Een van deze verhalen wil ik u niet onthouden. Het speelt zich af aan het einde van de Tweede Wereldoorlog.

Het kleine Normandische stadje had zwaar geleden onder de bombardementen van de oorlog. De meeste woonwijken waren totaal verwoest, het leek wel één grote puinhoop. En ook van het oude middeleeuwse kerkje in het centrum was weinig meer overgebleven. Het dak was helemaal ingestort en van de muren stonden er nog maar een paar half overeind. Langzamerhand waren de mensen begonnen met een voorlopig herstel. Overal werden kleine noodhuisjes en barakken opgetrokken, zodat de mensen in ieder geval een bescheiden onderdak konden vinden. Ze hadden daarbij veel plezier gehad van de Amerikaanse soldaten, die aan de rand van het stadje hun kamp hadden opgeslagen. Er waren goede vaklui bij, metselaars en timmerlui, die in enkele dagen heel wat werk hadden verzet. Zo was er ook een groepje soldaten dat zou helpen bij het herstel van het kerkje. Jammer dat er zoveel mooie dingen onder het puin bedolven waren. Vooral over het beroemde middeleeuwse kruisbeeld maakten de mensen zich zorgen. Wat zou daar van overgebleven zijn? Heel voorzichtig werd het puin in kruiwagens geladen, stukken steen, dakpannen, stukjes hout en glas. En eindelijk, na lang zoeken, vond een van de soldaten het oude houten kruis. Maar wat was dat jammer, de handen waren eraf gebroken. Ze zochten en zochten om ook de laatste stukjes van het kruisbeeld te vinden. Het puin werd nog eens goed uitgekamd, maar de handen bleven spoorloos. Toen pakte een van de soldaten zijn potlood en hij schreef op de uiteinden van het hout: "**JULLIE ZIJN MIJN HANDEN**". De mensen van het stadje die dat zagen waren erg onder de indruk van de tekst en ze wilden dat deze woorden altijd op het hout zouden blijven staan.....

En als je nu - na vele jaren - in het herstelde kerkje komt, zie je nog steeds het kapotte kruis vooraan in de kerk hangen. En als je goed kijkt, vind je er nog de woorden die een soldaat er toen opgeschreven heeft: "**JULLIE ZIJN MIJN HANDEN**".

Gustaaf Boerjan, Theresia geloofsgemeenschap

E-mail : info@raadvankerkenborne.nl

Website: www.raadvankerkenborne.nl